

Barcelona, 17 de febrer de 2011

ANY IV. núm. **113**

Anna Maria Janer serà beatificada el 8 d'octubre a la catedral de la Seu d'Urgell

Serà la primera dona beatificada des del segle XII a Catalunya

Vaticà - Barcelona, 14 de febrer de 2010 - La Secretaria d'Estat del Vaticà ha autoritzat la beatificació d'Anna Maria Janer, fundadora de les Germanes de la Sagrada Família d'Urgell. El Cardenal Angelo Amato, prefecte de la Congregació per les Causes dels Sants, presidirà la celebració en representació del Papa Benet XVI. La catedral de la Seu d'Urgell acollirà aquesta beatificació el dissabte 8 d'octubre de 2011.

La diòcesi d'Urgell es prepara ja per celebrar la beatificació d'aquesta fundadora catalana. L'arquebisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra, Joan-Enric Vives i Sicília, concelebrarà aquesta Eucaristia juntament amb els bisbes de les diòcesis catalanes i dels països on és present l'Institut de Germanes de la Sagrada Família d'Urgell.

Estimar-te i servir-te sempre i en tot és el lema triat per a la beatificació d'Anna Maria Janer. La superiora general de l'Institut, Irma Beretta Castro, motiva l'elecció d'aquest lema: "El compromís d'estimar i servir els homes i les dones del seu temps, veient en ells la imatge de Jesucrist, va ser el distintiu de la vida i l'obra de la Mare Janer". "Un distintiu –ha afegit– que religioses i laics vinculats al seu carisma han intentat fer vida al llarg del temps i fins als nostres dies. Per això aquest lema acompanyarà el nostre pelegrinatge fins a la beatificació".

També en aquest número:

- ▶ Revifar la vocació de germans educadors
- ▶ Entrevista a Josune Arregui
- ▶ Teodor Suau, a la propera Jornada de Formació Permanent
- ▶ Jornada Entitats Socials d'Església al servei dels desafavorits
- ▶ Germanetes de Jesús a Mèxic
- ▶ Exercicis espirituals a l'estiu

Actualment, l'Institut de Germanes de la Sagrada Família d'Urgell és present a onze països: a Espanya, Andorra, Itàlia, Argentina, Paraguai, Uruguai, Xile, Colòmbia, Mèxic, Perú i Guinea Equatorial. Es tracta d'una presència que es desenvolupa en diversos camps d'acció: escoles, hospitals i residències, missions, parròquies, temps lliure i altres apostolats compatibles amb el carisma.

Anna Maria Janer Anglarill va néixer el 18 de desembre de 1800 a Cervera (bisbat de Solsona) i va morir l'11 de gener de 1885 a Talarn (bisbat d'Urgell). El 1859 va fundar l'Institut de Germanes de la Sagrada Família d'Urgell a La Seu d'Urgell (bisbat d'Urgell). Les seves restes mortals descansen a la capella de la Residència Sagrada Família de la Seu d'Urgell des de 1961.

El passat 10 de desembre el Papa Benet XVI va autoritzar la promulgació del decret de miracle. Aquesta aprovació va donar via lliure a la seva propera beatificació. Des de 1951 estava introduïda la seva causa de canonització.

El miracle per a la beatificació d'Anna Maria Janer Anglarill, fundadora de les Germanes de la Sagrada Família d'Urgell

EL MIRACLE

Curació instantània, duradera i completa, inexplicable a la llum dels actuals coneixements mèdics, realitzada per intercessió de la Venerable Mare Anna Maria Janer Anglarill, d'una *poliartrosi degenerativa inflamatòria amb greu i persistent simptomatologia dolorosa i greu limitació funcional*.

LA PERSONA CURADA

Es tracta de la Sra. Ana Padrós Sallés, resident a l'Asil Municipal del Parque de Barcelona, institució regentada per una comunitat de l'Institut de Germanes de la Sagrada Família d'Urgell, fundat per la Mare Anna Maria Janer.

La Sra. Ana Padrós va ingressar en aquesta institució per una malaltia degenerativa que patia. La Sra. Padrós patia d'enanisme, no sabia llegir ni escriure i es trobava sola al món, ja que havia perdut tota la seva família.

ELS FETS

1938-1940 La Sra. Ana Padrós comença a tenir dolors forts a les articulacions que lentament li van impeding una mobilitat normal.

1949 Al maig, la Sra. Ana Padrós ingressa a l'Asil municipal del Parque amb el següent diagnòstic: reumatisme deformant poliarticular, una malaltia degenerativa que li impedeix moure's amb normalitat, fins al punt d'haver d'anar en cadira de rodes.

1951 La germana Maria Lluïsa Font Romeu, que formava part de la comunitat de Germanes de la Sagrada Família de Urgell que tenia cura dels asilats, li aconsella que resi la Novena en honor de la fundadora del seu Institut.

El 5 de juny la Sra. Ana Padrós i la Sra. Fidela Roca, asilada també al Parque, comencen a pregar a la Serventa de Déu Anna Maria Janer Anglarill per obtenir del Senyor la curació. La petició que realitza és la següent: *poder caminar i valdre's per si mateixa*.

El 9 de juny, mentre recitaven a la capella el cinquè dia de la Novena, de sobte, la Sra. Padrós s'aixeca de la cadira de rodes i comença a caminar amb normalitat. Surt de la capella cridant: *la mare fundadora m'ha curat.*

Anys successius

La Sra. Padrós és examinada per diversos metges que constaten la desaparició de la simptomatologia dolorosa a les articulacions i la plena recuperació funcional.

La Sra. Ana Padrós passa la resta dels seus dies ajudant al menjador i la infermeria de l'Asil Municipal del Parque.

1956-1957 Se celebra, a la cúria diocesana de Barcelona, el procés ordinari, del 13 d'abril de 1956 al 15 d'abril de 1957.

1964 La Sra. Ana Padrós mor d'un infart.

1986 La Congregació per a les Causes dels Sants reconeix la validesa jurídica del procés ordinari celebrat a Barcelona (1956-1957) amb decret de 27 de setembre.

2001 Té lloc un Procés diocesà suplementari, també a Barcelona, del 3 al 7 de juliol.

2002 La Congregació per a les Causes dels Sants reconeix la validesa jurídica del Procés diocesà suplementari (2001) amb decret de 5 d'abril.

2009 El 15 de novembre es reuneix la Consulta Mèdica del Dicasteri i reconeix que la curació va ser instantània, duradera i completa, inexplicable a la llum dels actuals esdeveniments mèdics.

2010 El 31 de gener es reuneix el Congrés dels Consultors Teòlegs, amb èxit positiu.

El 16 de novembre té lloc la Sessió ordinària de Cardenals i Bisbes que confirma els judicis anteriors.

El 10 de desembre el Sant Pare autoritza la promulgació del Decret pel qual es reconeix la curació miraculosa de la Sra. Ana Padrós Sellés, obrada per la intercessió de la Serventa de Déu Venerable Anna Maria Janer Anglarill.

Anna Maria Janer Anglarill, Una dona d'avantguarda en un segle molt convuls

Va néixer el 18 de desembre de 1800 a Cervera (La Segarra – Lleida – Diòcesi de Solsona), en una família de profundes conviccions cristianes. Va ser la tercera de quatre germans. A causa de la Guerra del Francès i de les seves conseqüències –fams, epidèmies, dolor– es va familiaritzar des de petita amb el sofriment humà.

Als divuit anys, va entrar a formar part de la Germandat de Caritat de l'hospital de Castelltort de Cervera. Les germanes tenien cura dels malalts i pobres de l'hospital i donaven classes i catecisme al Real Colegio de Educandas de la mateixa ciutat. Després de professar, va rebre els encàrrecs de mestra de novícies i de superiora.

El 1833 va esclatar la primera guerra carlina i l'hospital de Castelltort es va convertir en hospital militar. El 1836, la junta de l'hospital va expulsar les germanes. Durant un curs va

exercir de mestra al Real Colegio de Educandas. Després de la batalla de Gra, va marxar cap a Solsona per posar-se a disposició de la diòcesi. La seva arribada va coincidir amb la visita de Carles de Borbó, que li va demanar que coordinés els hospitals de la zona carlina. Després de consultar-ho amb les seves germanes, va accedir a aquesta petició. Es va fer càrrec dels hospitals de campanya de Solsona, Berga, la Vall d'Ora i la Boixadera. Va ser reconeguda pels combatents dels dos bàndols com la "Mare". Acabada la primera guerra carlina, ella i tres germanes van ser fetes presoneres i van haver d'exiliar-se a l'hospital de San Josep de la Grave de Toulouse.

El 1844 va retornar a l'hospital de Cervera. Cinc anys després va passar com a directora a la Casa de Caritat o de Misericòrdia de la mateixa ciutat. Acollià nens orfes, joves discapacitats i ancians. També es donaven classes per a nens i nenes externs.

El 1859 va acceptar la petició del bisbe d'Urgell, Josep Caixal Estradé, i va establir una germandat de caritat a l'hospital de pobres malalts de la Seu d'Urgell. El 29 de juny de 1859 va fundar l'Institut de Germanes de la Sagrada Família d'Urgell, dedicat a l'educació cristiana de nens i joves i a l'assistència de malalts i ancians. El 1860 el bisbe d'Urgell va aprovar les Regles i Constitucions de l'Institut. La Casa de Caritat de Cervera es va unir al nou Institut.

El 1863 va fundar personalment el col·legi de Cervera i l'hospital de Tremp. Més endavant, entre altres, el col·legi d'Oliana (1864), l'asil de Sant Andreu de Palomar (1866) i els col·legis de Llivia (1868) i de Les Avellanes (1872). Les germanes obtenien per concurs la plaça oficial de mestra. Durant la seva vida van tenir lloc vint-i-tres fundacions.

Amb la revolució de 1868, nombroses comunitats van ser dissoltes i les germanes es van dispersar. Entre 1874 i 1880 va ser relegada dintre

del mateix Institut per la nova orientació que va voler donar-li un director espiritual.

El 1880 es va celebrar a Talarn el primer capítol general que la va elegir canònicament com a superiora general. El 1883 va ser elegida vicària i primera consellera general. Va passar els darrers anys de la seva vida en aquest poble lleidatà envoltada d'alumnes, de noies que es preparaven per ser religioses i de profeses joves. Va demanar morir a terra com a penitent per amor a Crist. Va morir l'11 de gener de 1885, a Talarn (Pallars Jussà – Lleida – Diòcesi d'Urgell).

Un carisma engrescador

Anna Maria Janer dedica tota la seva vida a atendre les persones marginades del seu temps: els malalts pobres i incurables, els empestats, els ferits de guerra, els infants orfes, els ancians

sols. L'amor a Déu i al proïsme és el que mou aquesta dona a actuar, a sortir de si mateixa per a atendre la necessitat concreta de l'altre.

Jesucrist, estimat, consolat i acaronat en cada malalt, en cada infant, en cada persona necessitada, és l'ideal suprem de la seva vida i la raó de la seva donació incondicional al germà.

Aquest do rebut és el que Anna Maria Janer deixa per herència a les germanes i els laics que continuen avui fent present l'amor de Déu amb aquest servei quotidià i senzill d'estimar els nens, els joves, els malalts i els avis amb unes notes distintives: la dimensió universal de la caritat, la identificació amb la situació dels altres tot descobrint-hi Jesucrist, una actitud previsor que vetlla pel bé de tots i un amor estable, pacient, fidel i misericordiós que mai no es cansa de donar-se.

Una missió universal

En l'actualitat, l'Institut de Germanes de la Sagrada Família d'Urgell es troba present a onze països: Espanya, Andorra, Itàlia, Argentina, Paraguai, Uruguai, Xile, Colòmbia, Mèxic, Perú i Guinea Equatorial. Es tracta d'una presència que es desenvolupa en diversos camps d'acció: escoles, hospitals i residències, missions, parròquies, temps lliure i altres apostolats compatibles amb el carisma.

A Catalunya és present a escoles a Barcelona –Sant Andreu de Palomar i Avinyó–, Sabadell, el Masnou, Viladecans i Lleida, a Matadepera amb una llar d'infants; a residències d'avis a Sant Andreu de Palomar, Matadepera i Cervera; i als hospitals de la Seu d'Urgell i de Valls. També compta amb comunitats a l'Hospitalet i a Badalona. La casa general es troba a Rubí. A la residència de la Seu d'Urgell descansen les restes de la fundadora. Al Principat d'Andorra és present al col·legi Mare Janer de Santa Coloma i a l'escola Sagrada Família d'Escaldes.

Més enllà de les activitats concretes, la missió de les Germanes de la Sagrada Família d'Urgell participa de la missió evangelitzadora de l'Església. Un profund sentit eclesial i de comunió amb els representants de l'Església ha marcat la vida de l'Institut des dels seus inicis, així com el sentit d'encarnació en les realitats humanes.

Cronologia de la Causa de Beatificació

21 de novembre de 1951

Sessió d'obertura del procés diocesà sobre la vida, les virtuts i la fama de santedat d'Anna Maria Janer Anglarill celebrat a la cúria diocesana de la Seu d'Urgell

18 de desembre de 1953

Sessió de clausura de l'esmentat procés diocesà

13 d'abril de 1956

Sessió d'obertura del procés diocesà sobre la curació de la Sra. Ana Padrós Sellés celebrat a la cúria de l'arquebisbat de Barcelona

15 d'abril de 1957

Sessió de clausura del procés diocesà sobre la curació de la Sra. Ana Padrós

Gener de 1964

Constitució de la comissió històrica encarregada de recopilar documentació relativa a la mare Janer

Octubre de 1976

Entrega de la documentació recopilada per la comissió històrica a la Congregació per a les causes dels sants

27 de setembre de 1986

Decret de validesa del procés sobre la curació de la Sra. Ana Padrós

28 de gener de 1994

Decret de validesa del procés diocesà sobre la vida, les virtuts i la fama de santedat de la Mare Janer

31 d'octubre de 2001

Entrega de la *Positio* sobre la vida, les virtuts i la fama de santedat de la Serventa de Déu Anna Maria Janer a la Congregació per a les Causes dels Sants (Roma)

15 de gener de 2002

Reunió de la Consulta històrica

24 d'octubre de 2008

Reunió de la Consulta dels teòlegs

16 de juny de 2009

Consistori de cardenals i bisbes de la Congregació per a les Causes dels Sants

3 de juliol de 2009

El Papa autoritza la Congregació per a les Causes dels Sants a promulgar el decret de virtuts heroiques de la Mare Janer

15 d'octubre de 2009

Consulta dels metges sobre la curació atribuïda a la Mare Janer

30 de gener de 2010

Reunió de la Consulta dels teòlegs sobre la curació atribuïda a la Mare Janer

16 de novembre de 2010

Ordinària de cardenals i bisbes sobre la curació atribuïda a la Mare Janer

10 de desembre de 2010

El Papa autoritza la Congregació per a les Causes dels Sants a promulgar el decret sobre el miracle atribuït a la intercessió de la Mare Janer

6 de febrer de 2011

La Secretaria d'Estat del Vaticà autoritza la beatificació de la Mare Janer per al dissabte 8 d'octubre de 2011. El Cardenal Angelo Amato presidirà la celebració que tindrà lloc a la catedral de la Seu d'Urgell

Germà i educador, una vocació a revifar El cor continua bategant

Extret de **La Croix** - França - 2 de febrer de 2011 / pàg. 18 (Religió)
Isabelle de Gaulmyn - Traducció: G. Ramon Benseny, fms

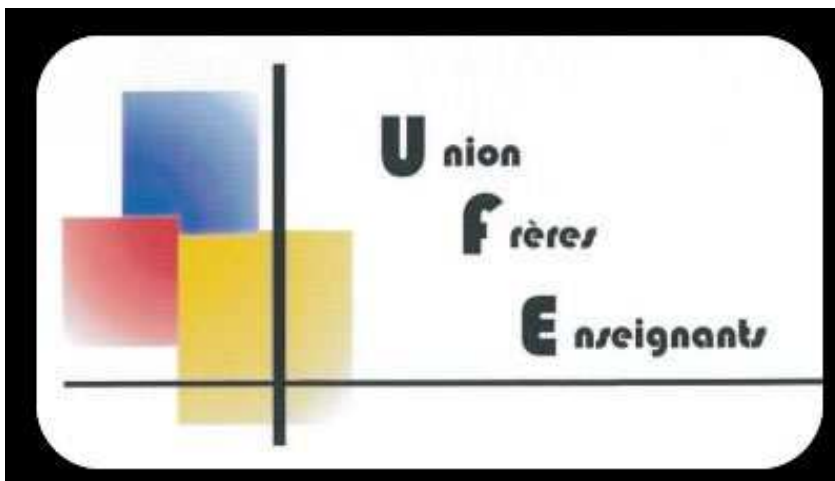
El dia de la Presentació de Jesús al Temple de Jerusalem, l'Església universal celebra el Dia de la Vida Consagrada, entre els quals cal esmentar els germans educadors. El G. Denis Le Corre, provincial dels Germans Gabrielistes de França, es fa la pregunta següent: És que els germans educadors no són una «figura» en vies d'extinció?

Certament, la pregunta és agosarada, però té un fonament, perquè les estadístiques —i no solament a França— són «dures».

Les congregacions religioses dedicades a l'educació que es desenvolupen o neixen en els segles XVII i XVIII estan, sens dubte, en les arrels més profundes de l'educació catòlica. Fundadors com La Salle, Champagnat, Mertian i Coindre han marcat fortament èpoques de gran treball i entrega a aquesta missió apostòlica.

Però, i ara què... als 200 o 300 anys de la seva fundació? Des de fa vint anys hem vist com la «presència» dels germans educadors pràcticament ha desaparegut de les classes de moltes escoles. Posem, una vegada més, l'exemple de França, on s'escriu aquest article que pot ser un «senyal» de ruta: «Vuit congregacions de germans han format un ens juridicoeducatiu anomenat Unió de Germans Educadors. Les "l·listes" donen un total de 1.350 germans com a membres d'aquesta Unió, entre els quals només cinquanta estan actualment en servei actiu i la resta ja estan jubilats. Cinquanta germans educadors "davant" 180.000 alumnes. Quina és la «significació» de la seva presència al costat dels més de 20.000 laics i laiques que treballen i animen els seus centres educatius? Penso que aquest és un interrogant que ha de ser percebut i reflexionat per tota l'Església. Així ho expressa el P. Jean Pierre Longeat, president de la Conferència de Religiosos i Religioses de França, amb les paraules següents: «Aquests homes que són germans i no són sacerdots es troben al COR mateix de la vocació religiosa: la FRATERNITAT».

I el pare abat de l'Abadia de Saint Martin de Ligugé (Vienne-França): «Avui dia es parla molt dels monjos, sembla ser que estem de moda... però la vida religiosa és, abans que res, una vida de comunitat de germans i de germanes i expressa el seu desig de revaloritzar la dimensió de compromís i la riquesa de les congregacions de vida apostòlica que treballen sobretot en el terreny de l'educació. Aquests homes i dones consagren la seva vida a

respondre a les necessitats de la societat, en el seu mateix cor i en sectors especialment complexos, com és, avui, el de l'educació».

Davant els qui veuen «fràgil» la presència dels germans educadors, sorgeixen propostes de tornar a les grans «intuïcions» dels inicis: proposar la vocació religiosa en el marc de l'educació. «Revifar i rescatar la força de la passió educadora en nom de Jesús», com explica el G. André-Pierre Gauthier, dels Germans de les Escoles Cristianes.

Certament, enmig de tantes dificultats, aquesta vocació encara no ha desaparegut, malgrat que haguem de mirar més enllà de les nostres fronteres. En efecte, els germans educadors de vuit congregacions ensenyants a penes són significatius a França, però són bastant nombrosos repartits entre els cinc continents: més de 10.000 germans educadors en gairebé cent països. I 400 novicis! El cor continua bategant!

No hi pot haver cap dubte que en molts dels nostres països l'educació religiosa és decisiva per al futur de l'Església i que, a més, està cridada a tenir una tarannà profètic.

És urgent que no abandonem «els espais educatius» i que ens centrem cada vegada més en els exclosos. Aquesta atenció sempre ha d'estar en el punt de mira dels nostres esforços. Si reprenem el discurs del G. André-Pierre Gauthier, podem veure com expressa fortament aquestes conviccions.

«No podem abandonar el terreny de l'educació per molts motius, entre els quals hi ha el respecte envers tots aquells laics i laiques que treballen vocacionalment i professionalment als nostres centres i que creuen en el nostre projecte. Però hi ha més raons. De fet, la nostra història podria haver acabat fa 20 o 30 anys... Moltes vegades han estat els laics que treballen amb nosaltres els qui han "rebutjat" la nostra desaparició, els qui tantes vegades ens han ajudat i enfortit per seguir i tornar a començar.»

El carisma de l'educació cristiana és de l'Església i per a l'Església.

Tots estem compromesos amb el carisma i amb la seva revitalització.

El cor continua bategant!

Podeu veure filmacions força interessants a www.freres-enseignats.org o també a la mateixa web de l'URC

Xavier Puigdollers, nou director general d'Afers Religiosos

El democristià Xavier Puigdollers i Noblom ha estat nomenat, el dimarts 15 de febrer de 2011, director general d'Afers Religiosos de la Generalitat per part del Consell Executiu, tal com ha avançat aquest matí Europa Press.

Puigdollers (nascut a Barcelona el 1951) és catòlic i presideix l'Associació d'Amics i Devots de Sant Raimon Penyafort, patró dels advocats (Barcelona, 1951). Advocat de professió participa en la secció d'Infància i Joves del Col·legi d'Advocats de Barcelona i és, també, professor de dret civil a la Universitat

Abat Oliva.

Sempre ha estat molt vinculat a entitats socials i des del 1977 presideix la fundació La Tutela, l'organització més important i més antiga de Catalunya dedicada a la custòdia legal de discapacitats psíquics. Des del 2007 presideix la Fundació La Tutela, l'organització més important i més antiga de Catalunya dedicada a la custòdia legal de discapacitats psíquics. També estigué vinculat al Moviment d'Esplais Cristians (MCEC) i va pertànyer al Moviments de Graduats Catòlics.

Actualment és conseller per CiU al Districte de l'Eixample i presideix la comissió de Benestar Social de UDC i fou director de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència de la Generalitat.

Xavier Puigdollers substitueix en el càrrec Montserrat Coll i Calaf, que ha estat la directora general d'Afers Religiosos durant aquesta última legislatura, i també ho va ser en el primer tripartit, fins que ERC va sortir del Govern. Durant uns mesos de l'any 2006, aquesta àrea la va ocupar el socialista Jordi López Camps.

Catalunya és l'única comunitat autònoma que compta amb una àrea al Govern específica sobre els Afers Religiosos. El seu primer responsable en va ser Ignasi Garcia Clavel, durant la darrera legislatura de Jordi Pujol, que va crear la Secretaria de Relacions amb les Confessions Religioses el 2000.

Oriol Domingo, periodista responsable de la secció Religión a *La Vanguardia*, publicà el 30 de gener, en l'edició cominical, una crònica del Simposi, centrada en una reflexió sobre els temes continguts en la primera ponència.

Religiosos a la intemperie

Oriol Domingo

EL SIMPOSI EN DVD

S'està ultimant l'edició de les ponències del Simposi en format DVD (imatge i so)

Pot veure's l'enregistrament en vídeo de les ponències a www.catalunyareligio.cat

Con la Unió de Religiosos de Catalunya (URC) conmemora los 30 años de su creación con encuentros para reflexionar sobre su presencia en la sociedad actual

Barcelona – La Vanguardia, 30 de enero de 2011

¿Cuál es el sentido de los institutos y las congregaciones de religiosos y religiosas? La Unió de Religiosos de Catalunya (URC) conmemora los 30 años de su creación con encuentros de reflexión y plegaria sobre su presente y su futuro. Analizan su presencia en la Iglesia y en la sociedad actual. También la relación entre Iglesia y

Catalunya que ha pasado de la cristiandad a la diáspora como en todo Occidente. Pasa de una estructura social y cultural de nacionalcatolicismo monolítico a la intemperie con vientos de secularización.

El jesuita Jesús Renau remarca cuatro acontecimientos determinantes de la vida religiosa catalana en las tres últimas décadas. Concilio Vaticano II (1962-65), "absolutamente clave en la evolución de la vida religiosa". Congrés de la Vida Religiosa de Catalunya (1993-95). Concili Tarraconense (1995-96). Cambio de milenio que "abre un importante interrogante espiritual". Todo ello provoca en las congregaciones religiosas liberación, solidaridad, cambios saludables, autenticidad pero, a la vez, sufrimiento, tensiones entre renovadores y fundamentalistas, crisis vocacionales.

"La crisis vocacional –según Renau– no es debida tanto a la mediocridad y falta de espíritu religioso de nuestras comunidades sino a un importante cambio cultural y moral de la sociedad que arraiga profundamente en las nuevas generaciones. Acercándonos a ellas, a su forma de sentir, comprometerse y discernir que quizás encontremos la clave más profunda de la falta de vocaciones".

Del planteamiento de Renau cabe dejar constancia de algunas pinceladas sobre las congregaciones, su vida interna y su relación con la sociedad. Hoy más que ayer, los religiosos y las religiosas valoran la necesidad de la plegaria personal. Sintonizan mejor con las necesidades de la gente, la responsabilidad democrática y la inserción en el país donde se vive. Acentúan el valor de la comunicación espiritual, la oración comunitaria, la relación más sencilla y fraternal entre los miembros de la comunidad. Aumenta la cooperación con parroquias, voluntariado y laicado. La vida religiosa del país se desplaza a los barrios y sectores marginados. "Allí donde hay problemas sociales graves encontramos una religiosa o una comunidad que de forma discreta trabaja, reza y sirve", según Renau.

Sobre la actual vida monástica, el jesuita Jesús Renau afirma: “Muchos monasterios son signos de trascendencia, unidades comunitarias que hablan como un todo sobre Dios, el sentido fundamental de la vida, ámbitos de plegaria, celebración litúrgica y acogida, y forman en nuestro país un tejido primordial de la vitalidad de la Iglesia. La vida monástica es para la Iglesia de Catalunya y para la vida religiosa un ámbito imprescindible, muy significativo y que representa y señala el núcleo mismo de la vida de fe y de la fraternidad compartida”.

Jesús Renau llega a una conclusión. Hay un despertar de la sed de espiritualidad y de su conexión con el hambre y la sed de justicia. Argumenta: “En muchos ámbitos de nuestra sociedad se dibuja una nostalgia espiritual, la búsqueda de unos valores aptos para el espíritu humano y que den respuesta a las grandes quiebras humanas que nuestro mundo provoca en los corazones y en las mentes”. Así se configura “una vida religiosa más abierta, socialmente más sensible”.

Josune Arregui: “Los religiosos son los que más se han movilizad o a partir del Vaticano II”

Josune Arregui, Secretaria ejecutiva de la Unión Internacional de Superiores Generales (UISG)

Gentilesa de la revista **VIDA NUEVA**, publicado el 04.02.2011

(Texto y fotos: **Darío Menor**) Desde el pasado mes de septiembre, la guipuzcoana **Josune Arregui**, carmelita de la Caridad-Vedruna, es la nueva secretaria ejecutiva de la Unión Internacional de Superiores Generales (UISG), que agrupa 2.000 líderes de órdenes religiosas femeninas con presencia en 97 países, a las que pertenecen alrededor de 800.000 religiosas. Arregui responde con voz propositiva a los que en los últimos tiempos critican la Vida Religiosa (VR) y acoge con esperanza los recientes cambios en la Congregación para los Institutos de Vida Consagrada y las Sociedades de Vida Apostólica.

Desde hace tiempo se escuchan críticas a la VR dentro de la Iglesia. Se la acusa de haberse secularizado en exceso, de ser demasiado progresista e, incluso, de haber perdido el norte. ¿Piensa que detrás de estos comentarios hay una determinada línea de pensamiento que cada vez está calando más dentro de la Iglesia?

Este tipo de críticas vienen coleando desde el Concilio Vaticano II. Fue éste el que nos aconsejó la *adecuada renovación*. Sin duda que en ese proceso se habrán cometido fallos y en el acercamiento a la realidad de hoy puede haberse dado cierto desconcierto, pero de ahí a decir que la VR ha perdido el norte y que lo que hacemos son obras sociales en vez de evangelizar, no estoy de acuerdo ni creo que sea una opinión creciente en la Iglesia. Estas críticas parece que vienen de sectores que no han aceptado el Vaticano II y que se apoyan en nuestra disminución numérica en Occidente, algo que a la VR le ha pasado otras veces en la historia y que, en realidad, no tiene tanta importancia. Si hemos de ser levadura o sal, no hace falta que seamos tantos como antes ni que nos ocupemos de unas actividades subsidiarias del Estado que ahora no son, tal vez, tan urgentes. Lo que ahora está cambiando es el escenario de la VR y las nuevas vocaciones se dan, sobre todo, en África o Asia. Esos profetas de malos augurios presagian que no tenemos futuro, pero la VR surge una y otra vez

en formas nuevas y con experiencias distintas. El Papa lo ha afirmado claramente al decir que a la Iglesia nunca le faltará la VR, aunque no todas las congregaciones tengan asegurado su futuro histórico.

¿Piensa que puede tratarse también de una mentalidad eurocentrista?

Sin duda, porque un analista en la India tendría una visión diferente. De todos modos, si otros cristianos sufren hoy día persecución hasta la muerte, porque los religiosos tengamos a algunos que no nos comprenden y nos dan por acabados, no pasa nada. Hay que vivirlo con normalidad y ver si las críticas tienen algo de verdad. La secularización es un peligro para todos los cristianos. Si queremos estar cerca de la gente y, a la vez, no perder la significatividad de la VR, tenemos que estar bien despiertos y enraizados en lo esencial. Para esto tenemos que mantenernos en talante vocacional. A mi juicio, el mayor peligro de la VR es la acomodación. Hace poco he tenido la oportunidad de escuchar la experiencia de un grupo de religiosas que está envejeciendo y, en lugar de dedicarse a la autocompasión, están viviendo esta situación con gran sentido apostólico. Esta ofrenda de la vida libremente entregada hasta el final, lo mismo que el martirio, es de gran vitalidad para la Iglesia.

Sus palabras hacen que me venga a la mente la película “De dioses y hombres”, de Xavier Beauvois...

Sí, organizamos hace poco una sesión conjunta entre la UISG y la Unión de Superiores Generales (USG) en la que se proyectó la cinta original en francés con subtítulos en inglés y vinieron muchísimos religiosos y religiosas. Después de la película, un trapense nos dio una conferencia muy interesante, y que ayudó mucho a profundizar. Me pareció un testimonio precioso el de esta comunidad. ¿Para qué ha servido que estos religiosos mueran? Pensemos en los millones de personas que están viendo la película y se quedan asombrados ante la forma de vida de los monjes, tan cercanos al pueblo musulmán y en una comunidad fraterna sostenida por la oración. [De dioses y hombres](#) me ha parecido un testimonio excelente de la VR. Si llegan a hacer una película sobre monjas, no creo que lo hubieran hecho tan bien. Cuando salimos en el cine es para echarse a temblar. La cinta muestra muy

bien el discernimiento de los religiosos para no abandonar al pueblo en aquella situación de alto riesgo. Es algo que se repite cada vez que hay una guerra en algún país y los únicos extranjeros que quedan son un grupo de religiosos o religiosas que no quieren abandonar a la gente. Eso sí que es testimonio.

Volvamos a la cuestión del Concilio Vaticano II. ¿Piensa que se ha entendido de manera diferente en la VR respecto a otros sectores de la Iglesia?

Mira, dudo que haya otro colectivo en la Iglesia que se haya movilizado tanto a partir del Concilio Vaticano II como el nuestro. Hemos realizado capítulos al hilo de la nueva teología, hemos renovado nuestras constituciones y nuestras presencias de misión. De todos modos, dentro de la Vida Consagrada hay, como ha habido siempre en la Iglesia, todo un abanico de mentalidades. Todos creemos en **Jesús** y le seguimos, aunque ponemos el acento en distintas cosas. Unos acentúan más los signos externos o las prácticas; otros la inserción entre los pobres o el compromiso con la justicia. Hace años, yo misma me situaba frente a los que no eran de mi línea con cierta confrontación, pero ahora valoro que todos seamos creyentes y respeto opiniones y acentos distintos a los míos. El otro día leí que sólo en Brasil había 500 nuevas comunidades. Se trata de gente que ha encontrado a Jesús como sentido a

sus vidas. Que lo hagan en una forma que yo considero tradicionalista en sus formas no tiene tanta importancia.

¿Considera que la Iglesia puede permitirse esta discusión interna entre la VR y cierta parte de la jerarquía eclesiástica?

La verdad es que siempre nos desconcierta, y algunas críticas las considero inaceptables. Menos mal que el Papa también ha respondido, reconociendo la labor de la VR. Yo creo que la Iglesia, en general, reconoce el potencial evangelizador que supone la presencia de la Vida Consagrada. Por lo que respecta a nuestro dicasterio, somos optimistas con la renovación que se está produciendo. Nos ayuda mucho que las personas que tenemos de enlace con la Iglesia comprendan la VR. En este momento nos sentimos muy bien. El secretario, monseñor [Joseph Tobin](#), es de una cercanía esperanzadora y nos escucha con mucha comprensión. Es como una bocanada de aire fresco. Ahora estamos esperando al nuevo prefecto, monseñor **Joao Braz de Aviz**, brasileño, de quien se habla muy bien.

Optimismo

¿Qué esperanzas tienen puestas en él?

Todavía no lo conocemos, pero el cambio en sí ya es bueno y esperamos que mejoren nuestras relaciones. Ya sabemos que a la Congregación le llegan todos los casos problemáticos, pero nosotros somos mucho más que nuestros problemas. El otro día monseñor Tobin dijo en una homilía que teníamos que ser sal, una presencia discreta que da sabor, pero también ser luz, para poder ser memoria de Jesús y prolongar su presencia en el mundo de hoy. Nos sentimos, pues, optimistas frente al cambio.

Hablemos de una nueva realidad en la VR que en España ha causado un gran interés: el nacimiento de 'lesu Communio'. ¿Cómo se ha visto desde la UISG este fenómeno?

La UISG no ha tenido nada que ver en esto, ya que nuestra Unión abarca la Vida Religiosa apostólica, pero no la contemplativa. Yo ya me esperaba esto desde hace años, porque he tenido cierta relación con las clarisas. Me contaban que, cuando pedían a Lerma que mandase algunas religiosas a otros conventos para revitalizarlos, ellas no respondían. Se veía que se estaba gestando una congregación distinta y, en la carta que ha escrito, la abadesa-fundadora explica el discernimiento que han realizado. En la Iglesia ya han ocurrido antes situaciones similares a ésta, como cuando **Teresa de Calcuta** salió de su congregación y fundó una nueva. Yo, por mi parte, veo con respeto lo que está pasando en Lerma. Mira, prescindiendo de temas jurídicos, hay ahí cerca de 200 jóvenes con porvenir que se han visto fuertemente atraídas por Alguien. ¿Qué han encontrado estas mujeres para dejar otras posibilidades de futuro e ir allí? En esta sociedad de tanto silencio de Dios e indiferencia religiosa, este interrogante se convierte en un grito rotundo de que Jesús está vivo y sigue mereciendo la pena. Lo que está pasando en Lerma, para mí, merece respeto y alabanza. El tiempo dirá lo demás.

¿Piensa que sigue teniendo sentido la celebración de la Jornada Mundial de la Vida Consagrada? ¿Qué utilidad tiene, además de la visibilidad y de la representación de la comunión con el Papa?

Siempre he pensado que estas jornadas de la paz o de las comunicaciones o de otras cosas sirven como recordatorios. Esta jornada de la Vida Consagrada se celebra en muchas partes

y en los países de misión sirve para que los religiosos se encuentren y lo celebren. Aquí, en Roma, hemos celebrado unas vísperas con el Papa y los medios de comunicación publicarán algo al respecto. La cuestión de la visibilidad tiene su importancia, porque va unida a nuestra misión de ser signo. Debemos ser memoria de Jesús, prolongar su presencia. Sin duda que esto lo hacen todos los cristianos, pero nosotros lo hacemos comunitariamente en una forma de vida que es radical.

Visita apostólica en EE.UU.

¿En qué punto se encuentra la visita apostólica a las congregaciones religiosas femeninas de los Estados Unidos?

Es un asunto que sólo conozco por referencias. He oído que en un primer momento creó muchos problemas, incluso tuvieron que retirar algunas preguntas del cuestionario, y hubo una reacción negativa por la sospecha que proyectaba la visita sobre aquellas religiosas.

Ahora, por la forma en que se está desarrollando la visita, la tensión se ha ido descargando. La visita ha ayudado mucho a la unión entre las religiosas y han recibido muchos premios y reconocimientos, como los de la Cámara de Representantes y de los obispos de California, entre otros, que han querido expresar públicamente su valoración de las religiosas norteamericanas. Las mismas visitadoras han reconocido que han encontrado cosas estupendas. Como fue algo que impulsó el cardenal **Franc Rodé** [el anterior prefecto] y el dicasterio está en un momento de cambio, con un prefecto y un secretario nuevos, creo que la visita se cerrará debidamente, y lo que empezó en sufrimiento acabará de un modo positivo.

Hablemos de una iniciativa de la UISG junto a la USG: el proyecto de Solidaridad con el Sur de Sudán. ¿Cómo afectará la más que posible independencia de este territorio?

Los religiosos implicados en el proyecto y los obispos de la zona están esperanzados. Organizaron una campaña de cien días de oración para que la votación se realizase en paz, y parece que están teniendo éxito. Siempre que se eviten las guerras, la independencia no restará nada al proyecto, y éste puede aportar mucho al nuevo país [que previsiblemente ha salido del reciente referéndum del pasado mes de enero]. Lo proveerá de maestros y personal sanitario por medio de unas instituciones en marcha que quedarán en manos de la Iglesia del país. Este proyecto me parece un milagro que estamos haciendo entre todas las congregaciones. Unas 150 colaboran económicamente y otras 13 o 14 tienen allí religiosas y religiosos. Lo que ninguna congregación hubiéramos podido hacer en nuestra prepotencia de otros tiempos lo hemos podido hacer ahora juntos en nuestra debilidad.

Otro proyecto muy significativo impulsado por la UISG es Talitha Kum, que lucha contra la trata de mujeres...

Se trata de una red internacional dentro de la Vida Consagrada que imparte cursos de formación en distintos países, en colaboración con la Organización Internacional para las Migraciones (OIM), a religiosas para que luchen contra el tráfico de mujeres. A la OIM le interesa nuestra estructura, ya que estamos en muchísimos países. Han tenido encuentros en multitud de naciones, como Sudáfrica con motivo del Mundial de Fútbol, Senegal, Filipinas, India, Perú.... Cada curso acaba creando una red que es coordinada desde aquí.

En el nº 2.740 de *Vida Nueva*.

-Teodor Suau a la propera Jornada de Formació Permanent

S'ha obert la inscripció de la Jornada del 19 de febrer, dissabte. No espereu al darrer moment

La Unió de Religiosos de Catalunya us anuncia la propera jornada de formació permanent de l'URC-CEVRE. Atès que creiem que la conferència pot ser del vostre interès, ens plau fer-vos arribar aquesta informació.

EVANGELI DE SANT MARC

ORIGINALITAT DE JESÚS I DEL SEU MISSATGE

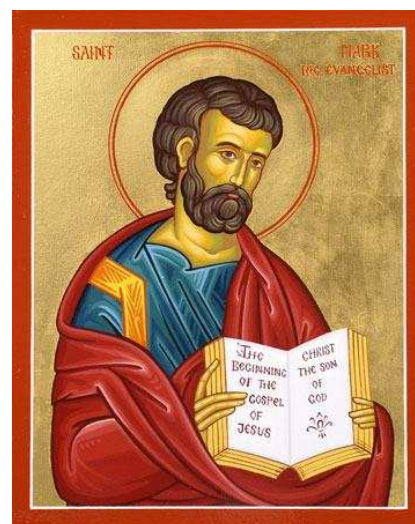
a càrrec de

Teodor Suau

Teodor Suau és director i professor de l'Institut de Teologia, canonge i mestre de cerimònies de la Catedral. És director de la Residència Sacerdotal de Mallorca. Ha estat sempre molt vinculat al tema de la joventut.

Entre les seves obres assenyalem:

- 1988 Jesucrist ens allibera perquè és el fill del Déu amor: primera part de l'Evangeli de Marc 1,1-8,26
- 1991 Germana dels ulls tranquils
- 1992 El mensaje de Jesús, una buena noticia
- 1992 Sor Francinaina Cirer: una vida para los demás
- 1992 Aprendre a viure
- 1994 Més important que la meta és el camí
- 1995 Más importante que la meta es el camino
- 1996 Mujeres en el evangelio de Marcos: de la servidumbre a la fe
- 1996 Al final, l'amor
- 1996 Les dones a l'evangeli de Marc: de la servitud a la fe (1a ed.)
- 1998 La gerra ran del camí
- 1998 El cántaro junto al camino
- 2000 San Juan, el último profeta
- 2000 Gramàtica del bon deixeble: una lectura de l'evangeli de Marc
- 2002 Abraham, l'home del camí
- 2004 Del caos al cosmos: lectura de Gènesi 1-11 (1ª ed.)
- 2004 Fent camí
- 2005 Sant Joan, l'últim profeta
- 2009 Ramon Llull: miracle i misteri
- 2009 De Cafarnaüm a Jerusalem

Data: 19 de febrer de 2011, dissabte

Preu: 20 euros

Hora: 9.45-13.30 i 15.30-17.30 h

Lloc: Col·legi Salesià Sant Josep (c/ Rocafort, 42 - Barcelona)

L1 Rocafort i **L3** Poblesec

Inscripcions: UNIÓ DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA (tel.: 93 302 43 67) (de 15 a 19 hores)

Pagament: Ingrés o transferència bancària al número de compte de "la Caixa"

2100-3040-06-22-00340826

Indiqueu el **nom i el cognom de la persona** que s'hi inscriu i al costat les **lletres TS**.

Germanetes de Jesús a través del món: Mèxic

Des dels inicis de la humanitat, homes i dones s'han desplaçat dels seus llocs d'origen amb el desig de buscar una vida millor per a ells i les seves famílies. Però actualment el fenomen migratori revesteix condicions dramàtiques.

A Mèxic, els pagesos i els indígenes van començar a emigrar cap a la ciutat de Mèxic D.F. i a les grans ciutats, davant de l'impossibilitat de continuar vivent al camp a mesura que la família augmentava, les terres per falta de pluja no donaven collites i no hi havia cap possibilitat de trobar una feina. Però amb el temps aquesta migració interna emprengué el viatge cap a Estats Units, on en una hora guanyaven l'equivalent a un dia de treball a Mèxic.

Pels voltants dels anys 60, es va donar el fenomen dels "braceros", mexicans que anaven a Estats Units amb un contracte temporal. Des d'aleshores, la migració als Estats Units va començar a augmentar, ja que els salaris baixos només permetien la supervivència, però no donaven per construir una casa, donar estudis als fills, atendre la salut, etc.

Els primers que van marxar van poder obtenir els documents de residents i això els permet de tornar cada any per veure la família i de participar en la festa del seu poble; cosa que, des del punt de vista cultural, és molt important. Però els que van marxar més tard s'enfronten amb el problema del retorn, que cada cop resulta més difícil i més costós, cosa que fa que tardin més a poder tornar o que no tornin.

És cert que la migració aporta un benefici econòmic a les famílies que viuen amb les remeses que mensualment envien els emigrants. És molt significatiu veure com els primers diners que envien després de pagar el préstec del viatge és per a construir la casa, ja que tenir casa pròpia dóna seguretat. A vegades aquestes cases es venen abans de ser acabades perquè la família decideix quedar-se als Estats Units. Però la major part marxen només per un temps, amb l'objectiu d'aplegar diners per a un fi determinat: construir la casa, comprar una camioneta, muntar un negoci, etc.

Si bé és cert que la migració ha aportat un benestar econòmic, també té molts inconvenients, com, per exemple, la desintegració familiar, ja que molts arriben a formar dues famílies, una als Estats Units i una altra a Mèxic. Moltes dones es queden soles amb la responsabilitat de l'educació dels fills. També ha augmentat molt el percentatge de contagi amb el VIH, ja que les dones són contagiades pels marits quan tornen. I també hi ha una pèrdua de valors culturals i religiosos: molts, en tornar, menyspreen la seva pròpia llengua i cultura. Actualment es calcula que hi ha 20 milions de mexicans als Estats Units.

Pel que fa als migrants d'Amèrica Central, la major part són hondurenys, però també arriben d'El Salvador, Guatemala i Nicaragua. Ells ho tenen més difícil, perquè, encara que arriben a Guatemala amb facilitat, han de creuar la frontera Guatemala – Mèxic i després travessar tot Mèxic fins a arribar a la frontera dels Estats Units.

Fa uns anys, en travessar Mèxic, només calia amagar-se de la policia migratòria, que eren els únics que els podien detenir, però, actualment, han d'enfrontar gran quantitat de bandes delictives que estan d'acord amb la policia i que fan perillós el camí.

La travessa del riu Suchiate que separa Guatemala de Mèxic es fa sobre unes llantes. Allà troben el primer obstacle amb la presència de les “maras”, bandes que els prenen les seves pertinences. Tots procuren arribar a Arriaga, població de l'estat de Chiapas, d'on surt el tren que els condueix cap al nord a través del territori mexicà. Es tracta d'un tren de càrrega que només poden abordar quan està en marxa, ja que els empleats dels ferrocarrils no els en permeten l'accés a les estacions. I aquest és un altre factor de risc, ja que molts cauen i queden mutilats o fins i tot troben la mort. Quan el tren arriba a un lloc i para, aprofiten per baixar i buscar quelcom per menjar, descansar i esperar que passi un altre tren. Durant el trajecte són víctimes dels atacs dels coiots, d'assalts, d'extorsions, cops, segrests, violacions, etc.

En certs punts hi ha les bandes que els segresten, els porten a cases de seguretat on els torturen i colpegen fins que els donen el telèfon de la seva família, a qui demanaran un rescat. Si algú no té

diners, l'obliguen a treballar amb ells i segrestar els seus propis germans. Un noi em deia: “El que més em dol és que els que em van segrestar són del meu propi país”.

Als que viatgen en camió, els fan baixar en els controls de la policia per prendre'ls els diners que porten. Fa uns anys es va donar el cas d'una dona centreamericana que anava als Estats Units a visitar els seus fills. A la frontera va declarar que duia 2.000 dòlars. Durant la nit la van baixar en un control, li van prendre els diners i la van matar. Fa poc van fer baixar tot un grup que viatjava en tren, van separar les dones dels homes i les van violar.

Davant d'aquesta realitat la població mexicana ha anat prenent consciència del problema i tracta d'ajudar-los de diferents maneres.

La gent que els veu passar mira d'oferir-los menjar, beguda i, si és necessari, atenció mèdica. Tots saben que, de fet, només el gest d'oferir-los un got d'aigua ja està penat per la llei, però ho continuen fent.

Una senyora, a l'estat de Veracruz, prepara una mica de menjar i un refresc en bosses de plàstic i, quan passa el tren, els tira les bosses. Una altra senyora, quan baixaven del tren, els portava a casa, els donava menjar i els acompanyava al metge si tenien algun problema de salut. Però un dia la policia la va detenir acusant-la de tràfic de persones i es va estar dos anys a la presó, fins que un Centre de

Drets Humans va tenir coneixement del cas i la va defensar demostrant que el que ella havia realitzat eren tasques d'ajuda humanitària. Tant l'Església com la societat civil, i amb el desig de respondre a les necessitats dels immigrants, van establir refugis de nord a sud del país i prop de les fronteres, i estic col·laborant en un d'ells. Els explicaré la seva història...

La gent que viu a prop de les vies del tren va adonar-se de les necessitats dels immigrants, ja que els veien passar cada dia, i van començar a dur-los menjar. Però el nombre va anar augmentant, i va fer-se necessari un local on preparar els aliments. Van parlar amb el rector d'aquell lloc, que els va oferir una caseta que pertanyia a la parròquia. La casa tenia una cuina

petitona, una sala gran i tres habitacions més. El desembre passat, l'ajuntament va oferir de fer una ampliació i van construir una cuina més gran, un menjador i dos banys, doncs fins llavors no hi havia lloc per rentar-se. També van regalar unes lliteres, que van augmentar el nombre de llits. Una comunitat religiosa va oferir flassades. Allí es poden quedar 24 hores, se'ls ofereix esmorzar, dinar i sopar, bany, possibilitat de rentar-se la roba, atenció mèdica, roba i espadnyes quan n'hi ha, que és el que més sol·liciten, perquè arriben amb les espadnyes rebentades. Els refugis es mantenen gràcies al recolzament de la població on es troba el refugi, i també amb donacions de diferents procedències: Caritas, les diòcesis, les

parròquies, els supermercats, les empreses, etc. Actualment rebem fruita i verdura d'un supermercat, però fins fa poc el menú era sempre el mateix: sopa d'arròs o de pasta, mongetes seques i "tortilla". Es calcula que passen pel refugi al voltant de 2.000 migrants per setmana. En altres llocs parlen de 5.000.

L'edat dels migrants oscil·la entre els 15 i els 60 anys i la major part són homes, encara que també

passen algunes dones. M'impresiona la seva força vital per continuar el camí malgrat tantes dificultats. També n'hi ha que se senten abandonats quan els neguen l'ajuda promesa i emprenen el camí de retorn a casa.

Darrerament, davant les dificultats que es troben, alguns opten per buscar feina i quedar-se en algun lloc del territori mexicà. També estan tornant molts, uns perquè son deportats i altres perquè amb la crisi actual tenen menys feina, i com que la vida està més cara, ja no els convé quedar-se. Molts dels que tornen, vistes les dificultats del viatge, decideixen lliurar-se a Migració, uns ho fan directament, altres a través de la Comissió Nacional de Drets Humans.

El que m'ha impactat en molts dels que passen és la seva fe. A través del que comparteixen, es pot sentir que han emprès aquest viatge posant tota la confiança en Déu, i al llarg del camí viuen l'experiència de sentir-se acompanyats i protegits per Ell.

El Déu que va escoltar el clam del poble d'Israel quan vivia sota l'opressió dels egipcis segueix escoltant avui el clam dels migrants que l'imploren.

Diuen que un dels negocis més lucratiu és l'explotació de persones, potser per això és tan difícil aconseguir un acord migratori entre Mèxic i Estats Units, perquè es veurien afectats molts interessos. Malgrat tot, seguim creient que un altre món és possible. Però, serem nosaltres capaços de construir-lo?

Germaneta Rosalía

Trobada de religioses i religiosos de l'Arquebisbat de Tarragona

Tarragona.- La Delegació Episcopal de Vida Consagrada de l'Arquebisbat de Tarragona organitza i convoca cada curs tres trobades de formació i diàleg obertes als religiosos i religioses presents a la diòcesi. Dissabte passat, dia 12, va tenir lloc la segona de les trobades. El tema: "El nostre servei a l'Església". El ponent va ser el Gmà. Lluís Serra Llansana, marista, secretari general de l'URC. L'exposició i el contingut del tema va ser molt interessant. Un bon nombre de religiosos i

religioses assistiren i participaren en el diàleg.

Aquestes trobades acostumem a fer-les al col·legi Sagrat Cor de les Germanes Carmelites de la Caritat (Vedruna) de Tarragona, un dissabte al trimestre de 2/4 de 5 a les 6. També són un moment per trobar-nos i permet poder parlar uns moments entre els que treballem en la mateixa Església local.

Exercicis Espirituals – Estiu 2011

TEMPS DE DÉU, TEMPS DE SILENCI, TEMPS DE PAU

L'URC organitza, en col·laboració amb la Casa d'Espiritualitat Claret de Vic, amb el Monestir de Montserrat i amb la Cova de Manresa, tandes d'exercicis espirituals obertes a les religioses i religiosos que, en un clima intercongregacional, vulguin fruit d'un temps de Déu, d'un temps de silenci i d'un temps de pau en uns dies de l'estiu.

Enguany no celebrem exercicis a Montserrat per motiu de les obres iniciades.

EE1

Dates: 3 a 9 de juliol

CASA D'ESPIRITUALITAT CLARET DE VIC

P. Antoni Pou i Muntaner, monjo de Montserrat

"Madurar l'amistat amb Jesucrist amb l'Evangelí de Joan"

Inici: 3 de juliol, diumenge, amb el sopar

Final: 9 de juliol, dissabte, havent dinat

Preu: 275 € (tot inclòs)

Places limitades, atorgades per ordre d'inscripció

Reserva i pagament: URC

EE2

Dates: 7 a 13 d'agost

CASA D'ESPIRITUALITAT CLARET DE VIC

P. Josep Vilarrúbias, claretia

Inici: 7 d'agost, diumenge, amb el sopar

Final: 13 d'agost, dissabte, havent dinat

Preu: 275 € (tot inclòs)

Places limitades, atorgades per ordre d'inscripció

Reserva i pagament: URC

EE3

EXERCICIS ESPIRITUALS A LA COVA DE MANRESA

juny 11

21 - 30 TONI CATALÀ, sj. (en castellà)

juliol 11

01 - 10 JOSÉ I. GONZÁLEZ FAUS, sj. (en castellà)

11 - 20 ORIOL TUÑÍ, sj. (en català - amb Ev. Lluc)

21 - 30 JOSEP RAMBLA, sj. (en català)

agost 11

31 jul. - 07 XAVIER MELLONI, sj.

(Exercicis de Contemplació - demaneu informació)

16 - 24 VICTORIA HERNÁNDEZ (castellà - Pregar des del cos)

16 - 25 JORDI FONT, ÀLVAR SÀNCHEZ, sj., i M. VALLS, rjm.

(personalitzats)

Reserva i pagament a la Cova de Manresa (tel.: 93 872 04 22)

Tandes obertes. Places limitades

Forma d'inscripció per als Exercicis Espirituals a Vic:

Sol·licitar plaça a Noemí Pujol (secretària de l'URC) per correu electrònic (urc.info@gmail.com), per telèfon (93 302 43 67) o directament a la seu de la plaça Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona)

Incloure-hi les dades següents: nom i cognoms, institut/congregació, adreça postal, correu electrònic i telèfon de contacte.

Una vegada confirmada la plaça, caldrà efectuar el pagament. La plaça es considera coberta en el moment d'haver efectuat el pagament, prèvia sol·licitud de plaça.

Horari d'atenció al públic: de dilluns a divendres, de 15 a 19 h

Pagament: ingrés o transferència bancària al número de compte de "la Caixa"

2100-3040-06-2200340826

Indiqueu el nom i el cognom de la persona que s'hi inscriu i al costat les lletres EE1 (Vic, 3-9 de juliol) o EE2 (Vic, 7-13 d'agost)

Organitza: URC-CEVRE en coordinació amb la Casa d'Espiritualitat Claret de Vic, el Monestir de Montserrat i la Cova de Manresa.

Trobada a Montserrat de membres de les juntes directives de l'URC

Una vegada celebrada la cloenda dels 30 anys de l'URC, com a apèndix al programa aprovat, el dia 26 de març, dissabte, **les religioses i religiosos que han estat membres de les juntes directives** en algun període al llarg d'aquests 30 anys, secretaris generals inclosos, estan convocats a viure a Montserrat una jornada de fraternitat, agraïment, diàleg i pregària.

- Eucaristia
- Reunió acompanyats del P. Abat
- Dinar de germanor

Cal que confirmin la seva assistència a Noemí Pujol (secretària de l'URC) per correu electrònic (urc.info@gmail.com), per telèfon (93 302 43 67) o directament a la seu de la plaça Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona).

Comissió Executiva del Patronat de la Muntanya de Montserrat (PMM)

El 16 de febrer s'inicià la nova etapa d'aquest organisme rector i gestor del Parc Natural de la Muntanya de Montserrat

Joan Rigol presideix la seva primera Comissió Executiva del PMM

També hi han pres part els nous membres designats pels consellers d'Interior, de Cultura, de Territori i Sostenibilitat, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, i d'Empresa i Ocupació

Montserrat, 15 de febrer de 2011. Joan Rigol va presidir a Montserrat la reunió mensual de la Comissió Executiva del Patronat de la Muntanya de Montserrat (PMM), en el que fou el seu primer acte com a president després del seu nomenament, publicat en el DOC del passat 1 de febrer, i que compaginarà amb el de president delegat del Patronat de la Sagrada Família. Joan Rigol i Roig (Torrelles de Llobregat, 1943) substitueix en el càrrec Jordi López Camps, que l'ha ocupat entre els anys 2004 i 2011.

En la Comissió Executiva també hi han participat els nous membres de la mateixa, que són els cinc representants de la Generalitat, designats respectivament pels consellers d'Interior, de Cultura, de Territori i Sostenibilitat, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, i d'Empresa i Ocupació, així com la nova secretària del PMM. Els noms dels nous membres i el seu càrrec són els següents: Manel Pardo i Sabartés, director general de Protecció Civil; Xavier Sola i Cabanes, secretari general de Cultura; Pau Villòria i Sistach, secretari general de Territori i Sostenibilitat; Maria Teresa Martí i Castro, secretària general d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural; i Marian Muro i Ollé, directora general de Turisme. La secretària del PMM és l'advocada de la Generalitat de la Direcció General d'Assumptes Contenciosos del Gabinet Jurídic Anna Tayadella i Prat.

La resta de membres de la Comissió Executiva del PMM són: Jordi Labòria i Martorell, representant de la Diputació de Barcelona; Isabel Ramon, tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Marganell, com a representant dels municipis d'El Bruc, Collbató, Monistrol de Montserrat i Marganell; Montserrat Garcia Llovera, sotsdelegada del Govern de l'Estat a Barcelona; i dos representants del Monestir, que són el P. Ignasi M. Fossas i Colet, majordom; i Josep Altayó i Agustí, director general de L'Agrícola Regional SA.

El Patronat de la Muntanya de Montserrat

El Patronat de la Muntanya de Montserrat (PMM) es va crear l'any 1950 per assegurar la plena conservació i gestió dels aspectes peculiars, els valors naturals, històrics, religiosos i culturals del massís de Montserrat. Actualment, és l'organisme rector i gestor del Parc Natural de la Muntanya de Montserrat, figura que, a la vegada, es va declarar el 29 de gener de 1987 amb l'objectiu de la conservació, gestió i difusió dels valors d'aquest patrimoni natural, cultural i històric, i per preservar el seu ús tradicional i el gaudi ordenat. L'espai natural ocupa una extensió de 7.689 hectàrees, 3.650 de les quals són Parc Natural, incloent-hi una zona de Reserva Natural Parcial, amb la finalitat de protegir d'una manera absoluta les formacions geològiques i geomorfològiques i protegir estrictament la riquesa de la flora i la fauna. A més, hi ha l'àrea de protecció de 4.039 ha., totes elles regulades pel Pla Especial de Protecció del Parc Natural de la Muntanya de Montserrat, de 16 de febrer de 1988.

Cal recordar que el president del PMM és el president de la Generalitat, mentre que el vicepresident 1r és l'abat de Montserrat i el vicepresident 2n és el president de la Comissió Executiva del PMM

Jornada Entitats Socials d'Església al servei dels desfavorits

Data: 12 de març, dissabte

Horari jornada: de 9.15 a 14.30 h

Hora dinar: 14.30 h (optatiu)

Lloc: Col·legi Sant Joan Bosco (Salesians d'Horta). Passeig de la Vall d'Hebron, 258 - Barcelona

Presentació

Vivim un moment de profunds canvis socials i eclesials. D'una banda, amb el desenvolupament d'un sistema de serveis socials i dependència, i amb una crisi econòmica que afecta les persones més fràgils. I d'una altra, en un context de secularització important i de dificultats per al compromís cristià. Aquestes situacions ens demanen reflexionar i actuar

sobre la presència de les organitzacions socials d'Església. Algunes entitats ja fa dos anys que compartim experiències i visions, tot generant confiança i integrant un grup en el qual ha participat fins ara Càritas, Fundació Pere Tarrés, Jesuïtes, Maristes, Secretariat de l'URC, Salesians, Oblates, Filles de la Caritat, Centres Sociosanitaris Catòlics de Catalunya, Sant Joan de Déu i el Secretariat de Marginació de la diòcesi de Barcelona. Veiem la necessitat de compartir amb altres entitats socials d'Església el camí recorregut i de revisar i actualitzar el

sentit d'aquest grup d'entitats socials d'Església que ens permeti ser més fidels a la missió de l'Evangelí al servei de les persones amb menys possibilitats, sense crear grans estructures, per impulsar les línies de treball que definim conjuntament. La diversitat de carismes i de camps d'actuació (col·lectius, àmbits) pot complementar i enriquir l'actuació en el benefici comú.

Objectius

- Sentir-nos Església que treballa en l'acció social i copsar què se'ns demana avui.
- Discernir sobre una possible estructuració d'un grup d'entitats socials d'Església.
- Identificar les prioritats de treball i criteris de funcionament d'un grup estable d'entitats.

Metodologia

- Es combinarà la intervenció en plenari amb el treball en grups i qüestionari, a fi de facilitar la màxima participació i recollir les opinions dels assistents.

Aportació econòmica

- Assistència a la jornada (sense dinar): 5 €
- Assistència a la jornada + dinar: 15 €

Lloc

Col·legi Sant Joan Bosco (Salesians d'Horta). Passeig de la Vall d'Hebron, 258 - Barcelona.

Com arribar-hi

- Metro L3 (verda). Estació de Mundet.
- Cotxe: Ronda de Dalt. Sortida 4.

Programa

9.30h	Inici de la Jornada. Salutació Pregària conduïda per les Filles de la Caritat
10h	Primera intervenció <i>Sentit i eficàcia de l'acció social de l'Església</i> , a càrrec de Mossèn Ramon Prat, vicari general del Bisbat de Lleida
10.45h	Pausa - cafè
11.15h	Segona intervenció <i>El nou context de l'acció social. Reptes per a les entitats socials d'Església</i> , a càrrec de Rafael Ruiz de Gauna, de la Fundació Pere Tarrés, membre del grup promotor d'entitats socials d'Església
12h	Presentació del treball en grups
12.15h	Treball en grups
13.30h	Posada en comú , tancament i continuïtat
14.30h	Dinar (optatiu)

Inscripció

Fins al 4 de març de 2011

- Destinatari: persones amb alguna responsabilitat en entitats socials d'Església i centres, coordinació de programes, directius d'institucions, consiliaris...

Inscripció on-line: fàcil i ràpida www.peretarres.org/jornadaesglesia

Entre a la matrícula on-line i segueix les instruccions. El pagament es fa amb targeta (de crèdit o de dèbit).

Altres opcions d'inscripció

- **En efectiu:** Secretaria de la Fundació Pere Tarrés, c. Carolines, 10 - Barcelona

De dilluns a dijous: 10/13 - 16/19h. Divendres: 10/13 - 15/18h.

• **Per transferència bancària:**

1. Consulteu la disponibilitat de plaça trucant al 93 366 85 09
2. Empleneu la butlleta que s'adjunta
3. Feu l'ingrés corresponent, fent constar "Jornada Església" i el vostre nom i cognoms, al compte següent: 2013-0654-84-0200667863
4. Passeu, per fax o per correu electrònic, el comprovant de l'ingrés i la butlleta d'inscripció
fax: 93 439 45 15

secretariaif@peretarres.org

Contacta amb nosaltres

Lluís Serra	Secretari general de l'URC i director del CEVRE	sec.urc@confer.es
Noemí Pujol	Secretaria de l'URC i del CEVRE	urc.info@gmail.com
	Informatiu <i>Horeb</i>	horeb.urc@gmail.com

UNIÓ DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA

Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 · Fax 93 412 38 82
Secretari general: sec.urc@confer.es / Secretaria: urc.info@gmail.com / Informatiu: horeb.urc@gmail.com
<http://urc.confer.es>